

VELSTANDSPLANEN

”Vi kan jo ikke leve af at klippe hinanden”, siger en gammel politisk kliché. Det har vi da ellers været gode til: Frisøren klipper kunderne og staten klipper frisøren. Det virkede så godt, at vi indtil for nyligt kunne købe hele verden. Nu er vi ved at blive ædru og indser, at festen er forbi.

LØKKES TALE UDLØSER REFORMER, råbte forsiden på Berlingske Søndag. Nu skal man ikke forveksle årsag og virkning. Det var ikke statsministerens tale, der nu udløser reformer, men tværtimod det nu akutte reformbehov, der udløste Løkkes tale. Og det er også den bedste rækkefølge, hvis vi skal lykkes med en accelereret indtjeningsplan for det danske samfund.

Fordelingspolitikken har traditionelt været nøglen til den politiske magt i Danmark. Det er den stadig, eftersom mere en halvdelen af vælgerne lever af overførselsindkomst, men da tre ud af fire vælgere om ti år vil være uden for arbejdsmarkedet, er der uden reformer ingen mulighed for at finansiere et velfærdssamfund af bare nogenlunde anstændig standard. Både regering og opposition har vredet og vendt sig for at undgå en reformpolitisk debat, selv om konturerne af en national strukturkrise blev stadig skarpere. ”Går du til valg på et reformprogram, venter der 10 års ørkenvandring i opposition”, lyder parolen på Christiansborg. Men på Venstres landsmøde levede Lars Løkke Rasmussen op til en statschefs tunge ansvar. Han satte omsider hensynet til nationen over parti- og magtinteresser og lukkede ånden ud af reformflasken vel vidende, at den ikke kan stoppes ind igen.

Statsministerens 10-punktsplan rummer de essentielle elementer til den nødvendige vækst i den nationale velstand, der er den bestemmende forudsætning for sikringen af et velfærdssamfund af kvalitet. Iværksætttermålet er prominent placeret som punkt nr. 2 og lyder:

”Danmark skal være blandt de tre lande i verden med flest vækst-iværksættere”

Men hvorfor er det nu så vigtigt? Kan vi ikke bare leve af det erhvervsliv, der er i forvejen? Hvad er der i vejen med A.P.Møller, Novo og Carlsberg? Svaret er ikke enten eller, men både og. Det eksisterende erhvervsliv er det solide fundament under den nationale husholdning, men kan ikke alene dække det stærkt stigende behov for vækst og indtjening i det danske samfund. Fordelen ved nystartede virksomheder er, at de starter fra nul og skaber værdier herfra. Derfor er statsministerens mål formuleret som ”vækst-iværksættere”, altså de nye virksomheder, der skaber maksimal vækst og nyværdi pr. medarbejder. Hvis vi i 2020 skal kunne lukke kløften mellem samfundets udgifter og indtægter, skal vi om 10 år have 3-4000 nye vækst-virksomheder, der slet ikke findes idag. Alle disse virksomheder starter med værdi nul, men er de 10 år senere 100 millioner kr. værd i gennemsnit, er der tilført enorme værdier til det danske samfund som en kombination af selskabernes markedsværdi, deres arbejdspladser, deres teknologiværdi, omsætning og overskud. Hertil kommer betydelige bonusværdier fra de nye virksomheders samspil med andre firmaer som kunder, leverandører eller servicepartnere.

Og så skal vi huske på, at selv de største mega-koncerner er begyndt med, at en kvik fyr fik en lys idé.

Indtil nu har Danmark budt sine vækst-iværksættere kummerlige forhold: Tårnhøj beskatning, usle finansieringsmuligheder og et ringe samvirke mellem stat, industri og universiteter. Det er lige netop de problemer og vækstflasker, statsministerens plan ønsker at fjerne, og vi kan derfor opstille en konkret arbejdsplan, der vil føre til det erklærede mål om Danmark som førende vækst-iværksætter inden 2020:

En IVÆRSÆTTERPAKKE, der omfatter 3 lovinitiativer:

- Iværksætterfond
- Skattereform
- Stifteraktier

Selv inden bank- og finanskrisen var det særdeles vanskeligt at skaffe kapital til nye virksomheder. Nu er det nærmest umuligt. Der er i dag ingen penge at hente for iværksætterne, hverken fra bankerne eller investorer, og det danske samfund taber dag for dag enorme fremtidsværdier, fordi ingen spirer gror i en finansiel ørken. Men heldigvis har vi Den Sociale Pensionsfond med en kapital på 125 milliarder kroner. Hvis vi inddrager 40 milliarder kroner til en iværksætterfond, er der gode muligheder for, at vor førende pensionskasser også vil være med. Hvis det lykkes, kan vi uden at bruge af fondens grundkapital producere et renteafkast på 2 milliarder kroner om året til investering i nye vækst-virksomheder.

Ifølge den nyeste oversigt fra Worldwide Tax ligger den gennemsnitlige top-indkomstskat i EU på 40-45 procent. De europæiske samfund konkurrerer nu på livet løs om at tiltrække kapital, teknologi og virksomheder, der skal skabe den velstand, der er forudsætningen for velfærden. Hvis ikke vi justerer vores egen indkomstbeskatning, så den flugter med EU-niveauet, har vi reelt selv berøvet os muligheden for at bevare et socialt ansvarligt og solidarisk velfærdssamfund.

Danske iværksættere er lønmodtagere uden opsparing andet end hvad der måtte stå i hus og pensionsordninger. Der er jo ingen grund til at forlade en sikker funktionærstilling og starte en helt ny og højrisikabel virksomhed, hvis man kun ender som lønmodtager i sit eget firma uden medejerskab. Californien, som blot er en delstat i USA, er på top-ti-listen over verdens stærkeste økonomiske samfund. Californien er en iværksætterstat, hvor erhvervspionerer vederlagsfrit kan modtage stifteraktier fra deres kapitalstærke investorer, således at disse aktier først beskattes, når de sælges, og iværksætteren har fået rede penge i hånden. Denne samfundsgavnige transaktion ville i Danmark udløse 60 procent i indkomstskat til straks-betaling allerede ved overdragelsen af aktiebeviserne. Med disse udsigter forbliver iværksætteren i sin funktionær-puppe. Han glemmer drømmen om at blive til en sommerfugl og lever resten af sit liv som larve.

Iværksætterfond, skattereform og stifteraktier er alt, hvad der skal til for at skabe de 3-4000 spritnye værdi-virksomheder, der i løbet af ti år kan redde velfærdssamfundet og atter gøre Danmark til en vindnation. Planen er enkel og effektiv, men udførelsen kræver politisk ansvarlighed og handlekraft på tværs af partiskel.

Vi har ikke brug for et nationalt kompromis, der jo betyder, at ingen når deres mål. Vi har derimod brug for en offensiv reform-alliance, som forpligter ansvarlige partier til en konkret iværksætterplan for det danske samfund. Statsministeren har med sin 10-punktsplan vist modet til at træde ud af partipolitikens trygge fodfæste. Tør socialdemokraterne gøre det samme for nationens skyld? Lad os håbe, at de tør og vil gå ind i den nødvendige reform-alliance.

Ellers har vi om ti år et samfund, hvor eliten har klaret sig, og fanden taget de sidste.

Asgar Aamund